

Ivica i Marica

Braća Grimm

Ivica i Marica je priča koju su napisala braća Grimm. Priča za djecu o bratu i sestri koje roditelji ostavljaju u šumi, njihovoj avanturi sa zločestom vješticom u kući od slatkiša i povratku kući.

Jednom davno u jednoj šumi živio je siromašni drvosječa. Imao je dvoje djece, Ivicu i Maricu. S njima je živio u maloj, trošnoj kolibici. Drvosječi je nedavno umrla žena, pa se odlučio ponovo oženiti kako bi djeca odrastala uz majku.

Ali drvosječa je izabrao lošu drugu ženu, koja nije marila za djecu i često se žalila na njih. Govorila bi mu da u kući nema dovoljno hrane za sve njih, da imaju i previše usta za hraniti i da bi bilo najbolje da se riješe djece. Drvosječa za to nije htio ni čuti, ali žena ga je stalno gnjavila i gnjavila.

Rekla mu je da bi bilo najbolje da odvedu djecu duboko u šumu, gdje neće moći pronaći put kući. Tko zna, možda će ih netko tamo pronaći i pružiti im drugi, puno bolji dom.

Nakon dugo nagovaranja, drvosječa je odlučio poslušati svoju ženu. Kada su djeca otišla na spavanje i kada su mislili da djeca već čvrsto spavaju, još jednom su dogovorili plan da će odvesti Ivicu i Maricu toliko duboko u šumu da ne znaju pronaći put kući.

Ali Ivica i Marica nisu spavali, pa su jasno čuli njihov razgovor. Marica se jako preplašila, ali joj je brat rekao da ne brine - ako ih ostave u šumi, već će nekako pronaći put kući. A onda se Ivica išuljao iz kuće, napunio džepove kamenčićima te se opet ušuljao u krevet.

Sutradan ujutro, drvosječa je odveo djecu u šumu. Čim su zašli malo dublje među drveće, Ivica je počeo izbacivati kamenčiće iz svojih džepova. Hodali su jako dugo, a onda je drvosječa nešto promrmljao i otišao, ostavivši Ivicu i Maricu same među stablima.

Ivica i Marica stajali su sami u šumi sve dok nije pala noć. Marica se preplašila mraka i počela tiho jecati. Ivica ju je tješio, trudeći se biti hrabar zbog sestre. Tješio ju je i govorio da ne plače, čak i ako se otac ne vrati po njih, on će pronaći put kući.

Odjednom je na nebu zasjao veliki bijeli mjesec. Mjesečina je bila toliko jaka da je Ivica mogao jasno vidjeti kamenčiće koje je bacao iza sebe dok je hodao prema šumi. Zgrabio je sestru za ruku i odveo je kući.

Kada su došli kući, bili su promrzli, ali sretni što su napokon u svom domu. Umorni, odmah su se ušuljali u svoje krevete i slatko zaspali.

Sutradan ujutro, kada se maćeha probudila, u očaju je shvatila da su Ivica i Marica kod kuće. Jako se naljutila i zaključala djecu u sobu, a onda naredila mužu da ih ponovo odvede u šumu. Jadni drvosječa pokušao se pobuniti, ali njena ljutnja je bila tolika da nije mogao reći ni riječ.

Sutradan ujutro, drvosječa je ponovo odveo djecu u šumu. Prije nego su krenuli, Ivica je sa stola uzeo malo tvrdog kruha i čim su ušli u šumu, počeo je mrviti komadiće, ostavljajući trag za sobom. Ivica je mislio da će tako ponovo pronaći put kući ako ih otac ostavi u šumi. Nije znao da su za njima išle ptičice i jele kruh koji je Ivica bacao.

Drvosječa je i po drugi put ostavio djecu u šumi. Nakon što su ostali sami, Ivica je pokušao pronaći mrvicu kruha. Zaprepastio se kada je vidio da su nestale. Ubrzo je pala noć i Marica je počela plakati. Bila je gladna i bilo joj je hladno, ali joj je Ivica rekao da ne brine, jer on će paziti na nju. Ipak, i on se

bojao mračne šume. Činilo mu se da su sjenke stabala čudovišta i da ih stalno netko gleda. Brat i sestra su se zagrlili pored jednog velikog stabla i tako dočekali jutro.

Čim se razdanilo, Ivica i Marica počeli su lutati. Tražili su put kući. Ali šuma je bila velika, pa brat i sestra nikako nisu uspijevali pronaći svoj dom. Udaljili su se od svih puteva i na kraju se posve izgubili. Uskoro su postali jako gladni i umorni, ali onda, odjednom su pred sobom ugledali neobičnu kućicu. Kad su joj se približili, shvatili su da je napravljena od čokolade, keksa, bombona i ukusnih prelijeva!

Ivica i Marica odmah su počeli jesti slatkiše s kućice. Bili su jako gladni pa su uživali u svakom zalogaju. Bili su toliko zaokupljeni jelom da nisu ni primijetili da im se prišuljala jedna neobična starica i upitala zašto jedu njenu kućicu. Ivica i Marica prestali su jesti i samo su preplašeno pogledali staricu. No ona se nasmiješila i pozvala ih da uđu unutra.

Ivica i Marica ušli su u kuću napravljenu od slatkiša. Nisu znali da je to kuća vještice koja je slatkišima mamila djecu i tako ih lovila u zamku. Vještica je voljela jesti malu djecu pa ih je tako namamila i zatvorila. Odlučila je prvo pojesti Ivicu, a od Marice napraviti svoju sluškinju jer je vještica već bila stara i nije dobro vidjela, pa zato nikad nije mogla dobro očistiti svoju kućicu.

Prije nego je skuhalo Ivicu, vještica je htjela vidjeti koliko se Ivica debel. Budući da je oči nisu dobro služile, opipala je njegove tanke ručice, pa zaključila da je Ivica sama kost i koža i da ga mora lijepo udebljati prije nego ga pojede.

I tako je vještica tjerala Maricu da kuha i čisti, a Ivicu da jede. Ivica je postajao sve deblji i deblji, pa su se brat i sestra uplašili da bi vještica uskoro mogla pojesti Ivicu. Zato je Marica dala bratu kost od kokoške noge i svaki put kad bi vještica išla opipati Ivičinu ruku, on bi joj umjesto ruke pružio kost. Vještica bi svaki put razočarano pomislila da je Ivica još uvijek premršav, pa bi mu bijesna davala još više hrane.

No, jednog dana vještici je dosadilo čekati, pa je naredila Marici da naloži peć u kojoj će skuhati Ivicu. Marica je naložila veliku vatru, ali kad ju je vještica pitala je li vatra dovoljno velika, ona je rekla da ne zna. Vještica se naljutila i išla sama provjeriti, a kad se nagnula nad peć, Marica ju je gurnula unutra. Bio je to kraj stare vještice.

Ivica i Marica napokon su bili slobodni. Sa sobom su uzeli blago koje je vještica skrivala u čokoladnim jajima i krenuli u šumu. Nakon što su dva dana hodali, ugledali su svog oca kako luta šumom i plače. Jako se razveselio kada je vidio svoju djecu. Potrčao im je u zagrljaj i kroz suze rekao da maćehe više nema, pa se sada mogu bez straha vratiti kući.

Ivica i Marica tražili su od oca da im obeća kako ih više nikada neće ostaviti. On je obećao da će od sada biti dobar otac, a djeca su mu u znak zahvalnosti dala blago koje su našli u čokoladnim jajima. Otac nakon toga više nije morao biti drvosječa i svi su lijepo i sretno živjeli do kraja života.

Izvor: <https://www.bajke.hr/ivica-i-marica-grimm/>

Zadatak – Etička analiza bajke *Ivica i Marica*

1. Maćeha je svojim asocijalnim ponašanjem zatrovala obiteljsko ozračje i roditeljski dom se raspada. Odnosi u njemu više ne počivaju na međusobnom povjerenju, iskrenosti već na lukavosti, prijevari, lažima i strahu, borbi za opstanak. **Tko sve i kako vara, tko se boji, tko se predaje, tko se dalje bori i kako?**
2. Ivica je u svojoj borbi za opstanak prisiljen lagati. Je li to njegovo laganje nemoralan čin? Obrazloži svoje mišljenje.
3. Je li uobičajeno da se dječaci bore kad su „ugroženi“, a djevojčice se naprosto prepuštaju sudbini? Argumentirajte primjerima iz vlastitog iskustva.
4. Jesu li Ivica i Marica od samog početka bili osuđeni na svoju sudbinu? Objasni!
5. Koliku ulogu imaju njihove odluke u oblikovanju njihove budućnosti?
6. Može li se sudbinu promijeniti? Objasni!
7. Kako magični element kao što je kućica od slatkiša utječu na sudbinu likova?
8. Jesu li ti elementi samo slučajnost ili dio nekog većeg plana?
9. Kako se u priči isprepliću elementi sudbine i slobodne volje?
10. Imaju li likovi stvarnu moć izbora ili su njihove odluke unaprijed određene? Objasni!
11. Jesu li dobri likovi uvijek nagrađeni, a zli kažnjeni? Objasni s vlastitim primjerom.
12. Dovodi li vjerovanje u sudbinu do pasivnosti (ne želimo ništa poduzeti) ili potiče na akciju (želimo nešto učiniti)? Objasni.